

JSOU NÁM BLÍZKÉ TATRY NÍZKÉ

Ještě před pár dny napadl ve Vysokých Tatrách skoro metr sněhu. Na pohled z dálky to ale nevidí.

O tom, že na Slovensku to vypadá skoro jako u nás, asi každý ví. A že tam mají navíc ještě opravdu pěkné hory, tak to také nebude pro nikoho tajemstvím. Všichni si na to jistě pamatují ještě z dob, kdy naši bratři byli našimi bratry. Proto toto vyprávění pojmemu spíše jako takový deníček s (pro někoho) veselými příhodami z (na)kráčení naší pětičlenné výpravy.

A můžeme hned tematicky začít dramatickou příhodou právě z vlaku. Jak už to v našem kolektivu bývá zvykem, chaos vítězí nad řádem a připraveností. Proto také dva členové (stejně jako loni) shání potraviny až na poslední chvíli. My zbylí už vydechšeně čekáme před vlakem (aby nás aspoň viděli, až budou přibíhat) a přemýšlíme, co s naší skupinovou jízdou, jestli to nestihnou. Dobíhají za zvuku píšťalky a vrhají se do vlaku. Do toho naproti, jedoucího směrem kamsi. Nevidí, neslyší, naše zoufalství dosahuje vrcholu. Naštěstí hned vzápětí vyběhají ven. Líná huba nebyla nikdy jejich problém, a tak se pro jistotu ve

vlaku optali na směr. Tímto děkujeme neznámému zachránci. ☺ Vyrážíme směr Poprad. A všichni!!! Důvod k malé oslavě. Mírně doplňujeme pitný režim a nemůžeme si vynachválit výhody vlaku. (Nemusíme chodit prosit pana strojvedoucího o krátké zastávky.) Jezděte vlakem, neškodí vám, ani lidem ve vašem okolí. ☺

ANO, DĚDEČKU MRAZÍČKU

V Popradu je citelně chladněji než u nás, ale se vším se počítalo. Ve Vysokých Tatrách prý předešle napadl skoro metr sněhu, ale proto přece jedem do Nízkých, tam by v půlce června slušně vychovaný sníh neměl co dělat. Popojíždíme do vesničky Telgárt a vydáváme se vzhůru na hřeben, směr Králova hoľa. 20kg na zádech nás hřeje až až, takže chladno nikomu nevedí. Spíše naopak. O tisíc metrů výše (samozřejmě nadmořských) už tomu je jinak. Vidět je tak na 2 metry, led létá vzduchem a zoufale se smějeme jeden druhému, jak se v poryvech vichřice roztomile potácíme. V tomhle si stan nahoře asi nepostavíme. Naštěstí na Kralovej holi už nestojí strom zelený, jak se zpívá v jedné lidové písni (a pochybuji, že kdy v téhle výšce stál), ale vysílač červený a u něj i nějaká budova. Pokoušíme

Tak takhle pěkně je v půlce června na horách.

se dojit si na záchod (nepřál bych to ani největšímu nepříteli) a najít aspoň trochu závětrné místo. Při prohlížení nadějně vyhlížejícího kontejneru na odpadky, se kterým jsme chtěli trumfnout druhou pátrací skupinu, nás tato nemile překvapila objevem svým – otevřenou místností v budově, navíc s pěkně roztopeným radiátorem. ☺ Byla to volně přístupná nouzová ubytovna. (Možností nočního umrznutí, a s tím spojených zážitků, litoval jen jeden člen, říkejme mu dále extrémista.) V ní už (prý od odpoledne) jeden český pár. Ten den nikdo další nedorazil, a tak jsme ani nemuseli spát vsedě.

Jó na Chopku, tam je to žrádlo.

RELAX

Ráno už je lepší, vydáváme se za ustupující mlhy dál po hřebeni. Terén to je nenáročný, jde se krásně. Cestu nám zpřijemňuje pohled na zasněžené Vysoké Tatry. Nikam nespěcháme a vzhledem k hlášeným polomům na cestě se necháváme zlákat nově zrekonstruovanou útulňou Andrejcová a kotvíme už v půlce odpoledne tam, abychom měli na zítřek na obtížný terén dost času. Chata je

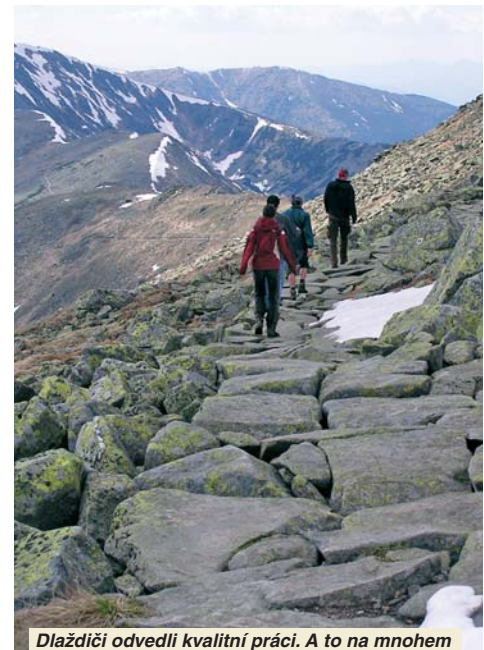
opravdu nádherná, jak z Nikoly Šuhaje loupežníka. Jsme tu sami a ani se tu nic neplatí, vše volně k dispozici. Dokonce i dvoumužná pila. Večer si děláme oheň a kocháme se červánky zalitými Tatrami. Všele všem doporučuji.

S VOLOM CEZ POLOM

Další den vyrážíme na polomy, kudy se dle slov horské služby nedá projít. (Podle extrémisty to jsou upozornění platná jen pro důchodce o francouzských holích a plnou nákupní kabelou.) Zkusíme to tedy nějak obejít. Po dvouhodinovém „obcházení“ skrz nekonečný polom to s ušlým půlkilometrem vzdáváme. Trasa na Čertovicu má za normálních podmínek trvat 5 hodin. Za těchhle by nám asi naše týdenní dovolená nestačila a domů bychom se vraceli s oněmi francouzskými berlemi navíc. Sestupujeme tedy smutně dolů a popojíždíme do Brezna.

JEN VÝŠE

Plní elánu (jen Jožo Ráž nám chyběl) se ráno přibližujeme autobusem na Čertovicu, kam jsme chtěli včera dojít. Neúspěch nemrzí až tolik, protože se k ní musí stejně slézt a dále zase znovu vystoupat, takže naše dnešní námaha není až tak zbytečná. Dáváme si polévku a jedno pivečko na osvěžení. Povedl se mi tam výborný kousek. Při placení jsem rozuměl 172 korunek. Nechal jsem to frajersky na 180. Paní mně nadšeně děkovala. O pár kroků později mi došlo, že to je asi trochu moc za jednu polévku a pivo. To sto jsem si tam nějak domyslel. Paní si asi myslela, že se v Čechách máme tak dobře, že si můžu dovolit dávat takové spropitné. (Nebo spíš jen využila mojí blbosti. ☺) Vzhledem k tomu, že jsem zrovna moc slovenských korun neměl, to moc nepotěšilo. Co

Dlaždičci odvedli kvalitní práci. A to na mnohem delším úseku, než je cesta na Dumbier.

peklo schvátí, víckrát nenavrátí, raději jsem už nešel prosit, aby mi tu stovečku vrátili. Aspoň jsem tímto kouskem pobavil ostatní a vysloužil si tak titul největšího frajera. ☺

Vyrážíme směrem na Štefánikovu chatu. Tam si dáváme oběd z našich skromných zásob a při tom obdivujeme okolní panoramata. Dalším cílem naší cesty je nejvyšší hora Nízkých Tater – Dumbier (2043 m n. m.). Jaro je na horách nejkrásnější. Všude plno šafránu a protěže. Na Dumbieru povinné kochání (v českém, ne v polském významu ☺) a skupinové foto. Cestou dolů nás zastavil milý človíček a vyptává se nás odkud jsme, kam jdeme, co chceme v životě dokázat atd. Když se dozví, že jsme z jižních Čech, hned nás zve do Českých Budějovic na jakousi „charismatickou akci“. Začínám tušit, a tak se radši dál nevyptávám. Bohužel to nedošlo všem a dozvěděli jsme se tedy o nějakém neznámém člověku jménem Kristus a jak je to boží, když se tři dny někde modlí čtyři tisíce lidí. Dostáváme pozehnání a můžeme jít konečně dál. Ten den končíme na Chopku. Chceme si zkusit, jaké to je spát ve 2000 m n. m. „pod širákem“. (Pozor, spát se tam nesmí vůbec, takže to doma nezkoušejte. ☺) Obloha vypadá dobře, ale přesto pro jistotu stavíme vedle ještě stany. Na horách člověk nikdy neví. Extrémista ještě chvíli přemýšlí, jestli nepůjdeme spát o pár metrů výš, protože teď jsme zhruba jen ve 1994 m n. n., ale nakonec se nechá přemluvit, že je to vlastně jedno. Jdu se s ním na uklidněnou aspoň projít na vršek Chopku a vyfotit pár dalších červených západů slunce. Nevyhneme se ani pár portrétům, takže nám nakonec z toho vylezlo i několik romantických plakátů, za které by nám ruce utrhal leckterý časopis pro dospívající dívky. ☺

BOROVÍČKA

Noc jsme přežili bez problémů. Ráno nás při snídani mile překvapil pár metrů od nás >>12

Póza musí být, i kdyby na hory nebylo. (Za pištalky děkujeme kavárně U frgála.)

procházející kamzíci. (Během dne jich pak potká-
váme ještě tolik, že nás to už skoro začíná nudit.).
Jsou tu tak otrkaní, že člověk skoro čeká, kdy ho
nějaký požádá, jestli nemá pár drobných na piv-
ko. Kromě kamzíků se nám podařilo zahlédnout
i dva sviště a málem zašlápnout pěkných pár
zmijí. Inu, je to ale úroda.

K večeru končíme v chatě pod Chabencom.
Další oficiální útuleň. Nikdo v ní není, ale je
otevřená, a tak si necháváme uvnitř věci. Místo
na spaní je v patře, ale pod schody je asi pět
cedulí s varováním, že se nahoru nesmí bez
majitele (a v botách). Definitivně nás odradí až
P.S. na poslední ceduli: Nie, nemôžete sa tam
ísť pozrieť. ☺

Jdeme se tedy projít po okolí bez zátěže. Ces-
tou potkáváme i onoho správce chaty, který byl
v nejbližší vesničce dokoupit zásoby (alkoholu).
Večer, po návratu z procházky, jsme si s ním pří-
jemně popovídali v romantickém prostředí mezi
petrolejovými lampami a lampami rumu a boro-
vičky. ☺ Obzvláště veselá nám přišla historka,
kdy se prý Ďurko, majitel chaty, srazil v zatač-
ce na kole s medvědem. Obě strany vyvázly prý

Pohled z nejvyššího vrcholu Nízkých Tater Ďumbieru je přímo skvostný.

bez zranění. Dochází na erární kytaru a nakonec
zde znovu potkáváme i naše spolunocležníky
z Kralovej hoře. A to vše za 70 Sk na noc! No
nekupe to.

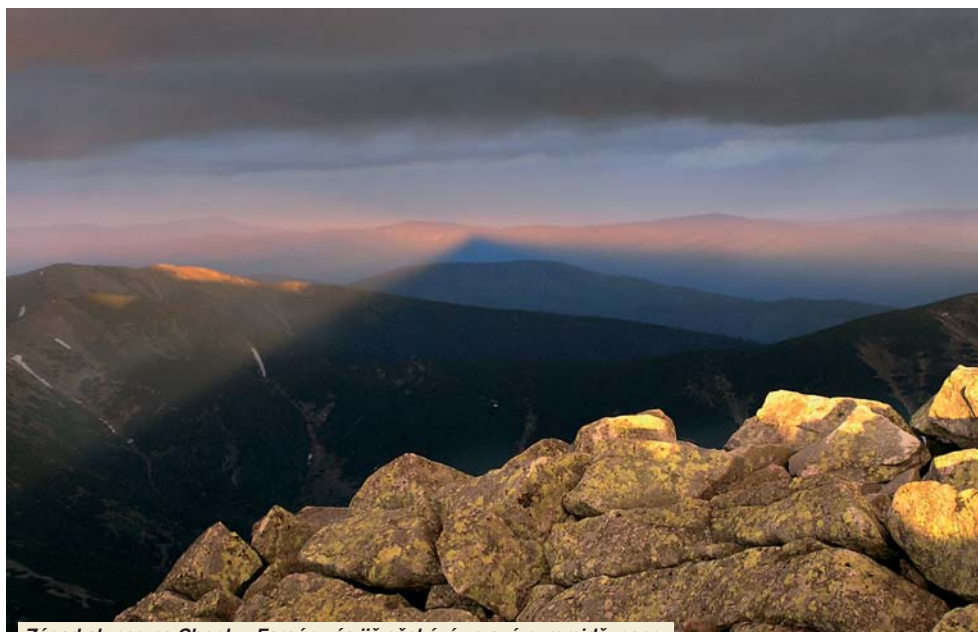
FLÁKÁRNA

Máme ještě dva dny, ale zbývající úsek je
kratší. Žádné další pohoří už pak nestihneme,
a tak jsme zvolili poklidnou variantu pochodu
s dlouhými přestávkami na obdivování krásy
přírody. Na každém kopci povinná hodina válení
a kochání. My, co se nikdy nespálíme, a proto se
nemažem (čemuž jsem už několikrát věřil a ne-
oplatilo se mi to), jsme se takto dokonale spálili
a zadělali na úžeh. (Jako vždycky, a pak, že se
chybami člověk učí. ☺)

Tímto stylem a s jedním mezipřespáním jsme
se nakonec proflákali až do Donoval. Tam jsme
se večer pobratřili s místními domorodci, vypo-
věděli jim všechny své hrdinské činy a nastal čas
dát Slovensku sbohem.

Z Liptovského Mikuláše opět vlak InterCity
směr Praha a povinné doplňování tekutin. Cesta už
podstatně smutnější. (Znáte syndrom návratu z do-
volené, ne?) Cinkající vratné obaly dáváme jakési
sociálně slabší paní na nádraží, která z nich má ob-
rovskou radost. (Přesně v duchu skautského záko-
na – každý den udělej alespoň jeden dobrý skutek).
No a pak jsme se vydali domů vstříc mytí a všem
dalším nepříjemnostem normálního života... ■

Text, foto: Tomáš Setikovský (www.fomas.wz.cz)

Západ slunce na Chopku. Faraón vás již očekává ve své pyramidě, pane.